

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.035 van 10 februari 2004
in de zaak A. 96.088/X-9784.**

In zake : de n.v. MULTIFORM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
President Kennedypark 8b

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. MULTIFORM op 29 september 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 20 juli 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen het besluit van 24 juni 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij haar de regularisatievergunning wordt verleend voor de wijziging van gebruik van diverse landbouwgebouwen gelegen te Staden, Vergeldermolenstraat, op een perceel kadastraal bekend Sectie B, nrs. 73 k-n, 75 c-e en 81 b;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur T. DE WAELE;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DUBOIS die, loco Advocaat D. VAN HEUVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat V. VAN DE KEERE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. MULTIFORM op 5 november 1998 de regularisatievergunning aanvraagt voor de wijziging van gebruik van diverse landbouwgebouwen gelegen te Staden, Vergeldermolenstraat, op een perceel kadastraal bekend Sectie B, nrs. 73 k-n, 75 c-e en 81 b; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Staden op 1 maart 1999 de regularisatievergunning weigert; dat de n.v. MULTIFORM bij brief van 21 april 1999 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 24 juni 1999 beslist het beroep in te willigen; dat de gemachtigde ambtenaar op 28 juli 1999 beroep instelt tegen deze inwilligingsbeslissing bij de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 20 juli 2000 beslist het beroep in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verzoekende partij inzake haar belang bij het beroep in haar laatste memorie uiteenzet wat volgt :

"Verzoekende partij wijst erop dat haar aanvraag om een regularisatievergunning werd ingediend vóór de inwerkingtreding van het

decreet van 19 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Op dat ogenblik was er geen koppeling tussen de regularisatievergunning en de vergelijkprocedure.

In hoofddorde argumenteert verzoekende partij dat artikel 158 § 1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij decreet van 26 april 2000 en in werking getreden op 1 mei 2000, niet van toepassing is op de door haar ingediende regularisatievergunning.

Anders oordelen zou immers betekenen dat alle regularisatieaanvragen lopende op datum van inwerkingtreding van het nieuwe decreet van rechtswege zouden komen te vervallen, aangezien geen deze aanvragen geschiedde binnen een termijn van zes maanden na een voorstel van vergelijk, zoals nochtans opgelegd door artikel 158 § 1 van het decreet van 18 mei 1999.

Uit niets blijkt dat de decreetgever zulks gewild zou hebben.

Aldus had en heeft verzoekende partij wel degelijk belang bij haar vordering tot nietigverklaring.

3. In ondergeschikte orde merkt verzoekende partij op dat de koppeling tussen regularisatievergunning en vergelijk inmiddels weer verlaten is door de decreetgever.

Verzoekende partij meent dat zij niet het slachtoffer kan worden van een tijdelijke regeling, a fortiori niet voor een aanvraag welke is ingediend onder de oude reglementering en waarin een voor haar gunstige - zij het nadien met succes beroepen - beslissing van de Bestendige Deputatie was tussengekomen op 24 juni 1999.";

Overwegende dat de verwerende partij zich in haar repliek hierop in haar laatste memorie beperkt tot de stelling "dat verzoekende partij op het tijdstip van het indienen van het annulatieberoep niet het rechtens vereiste belang had, zodat het annulatieberoep dienvolgens onontvankelijk is";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partij derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het

rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie verzoekt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof :

"Schendt artikel 158 § 1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij decreet van 26 april 2000, de artikelen 10 en 11 van de grondwet:

-zo geïnterpreteerd dat deze bepaling ook van toepassing zou zijn op een aanvraag om een regulariserende vergunning ingediend vóór 1 mei 2000, waardoor deze aanvraag onmogelijk nog kan worden gehonoreerd nu zij niet is ingediend (en destijds niet moest ingediend worden) binnen een termijn van zes maand na een voorstel van vergelijk uitgaande van de stedenbouwkundige inspecteur, zodat de aanvrager van een regularisatievergunning ingediend (ruimschoots) voor 1 mei 2000, die de pech heeft dat een voor hem gunstige beslissing administratief wordt beroepen en eerst wordt behandeld na de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999, wordt gediscrimineerd ten opzichte van de aanvragers van een regulariserende vergunning eveneens ingediend (ruimschoots) voor de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999, doch die het geluk hebben dat hun beslissing hetzij niet administratief beroepen werd, hetzij dat de hogere overheid sneller, dit is vóór de inwerkingtreding van het nieuwe decreet, uitspraak (heeft) gedaan over hun aanvraag?

-zo geïnterpreteerd dat, bij afwezigheid van specifieke overgangsmaatregelen, het van onmiddellijke toepassing is op alle regulariserende aanvragen, het niettemin aan de aanvrager zijn belang ontzegt om beroep aan te tekenen bij de Raad van State, zelfs indien op het ogenblik van de uitspraak de in artikel 158 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 bedoelde koppeling tussen de regulariserende aanvraag en het vergelijk inmiddels verlaten werd?";

Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een decreet van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten" van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe echter niet is gehouden wanneer de zaak niet door de Raad kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat te dezen de reden van niet-ontvankelijkheid van de vordering niet is ontleend aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het instellen van voornoemde vraag; dat deze uitzondering te dezen van toepassing is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.